

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Mostecky_Jaroslav-Dablový_dcery.pdb

PDB Name: Ďablový dcery
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ĎÁBEL V SOUTĚSCE ARAQUILU
Jaroslav Mostecký

Jedna z povídek povídkové sbírky Jaroslava Mosteckého "Ďablový dcery"
Vyjde v březnu 2001 v nakladatelství KJV.
320 stran, MOC 159 Kč

"V horách na sever od řeky Ebro, v soutěskách, pro něž jsou slova 'divoké a pusté' toliko lichotivým přívěskem, žijí Vaskonové, jimž už celá staletí bývá připomínka toho, že jsou poddanými jakéhokoli krále, pouze zdrojem bujarého veselí. Nemají strach z nikoho, jen z Boha, ze svých hor a z toho, co se ukrývá hluboko na dně nepřístupných strží. A říká se, že to nejsou jen laviny, to hřmění, co bývá někdy za ranního rozbřesku slyšet až v Pamploně..." (Isidor Sevilský: Historia Gothorum)

To nebyl chraplavý skřek lovícího orla!

Stovky ptáků se s křikem zvedly ze svých hnízd, z větví pokřivených oleandrů a zplanělých jabloní a zaclonily slunce... Muž v sedle nádherného hnědáka z arabského chovu prudce přitáhl uzdu a s mrazivým vzrušením vzhlédl k obloze. Krkavci, vrány a dravci kroužili jako vřící, rozdivočené hejno nad úzkou skalní soutěskou, střemhlav slétali dolů a na stoupavých proudech při skalních stěnách znovu nabírali výšku... Šíleli.

Třepotavě bili křídly proti skalám, vztekly po sobě za letu sekali zobáky, sráželi se, a vzápětí, zaklesnutí do sebe, řítily se dolů na skály a balvany, rozeseť v poloprázdném řečišti řeky Araquil...

Jezdec přechytl uzdu do levé ruky a podvědomě si otřel upocenou dlaň do červeného kněžského roucha. Zaklel by, kdyby mohl. Namísto toho jen cosi zamumlal a olízl si úzké bledé rty. Něco se dělo... Odvrátil zrak od poděšených hejn a sklouzl pohledem po okolních skalách.

Místo bylo přímo stvořené pro přepadení. Úzká, divoká a křivolaká soutěska řeky Araquil, jako by přímo vybízela Vaskony z hor k provozování lupičství, jejich nejstaršího řemesla. Zrovna tak si sem mohl vyrazit z jihu některý saracénský rytíř a pokusit se loupeží rozhojnit svůj majetek... Po obou stranách se vypínala dobře na sedmdesát sáhů vysoká, bizarně zvrásněná šedobílá skaliska. Nahoře soutěsku sem tam překlenuly vybělené kmeny borovic, kdysi dávno vyvrácených vichřicemi.

Jezdec v červeném šatě a s těžkým zlatým křížem na krku přinutil svého koně otočit se na úzké stezce a povyjel vstříc čelu průvodu bosých mnichů a vojáků, kteří jej a jeho druhy měli doprovázet přes divoké a nebezpečné území až k hranicím Asturie.

Křik ptáků zesílil a mezi skalními stěnami burácel jako přicházející bouře...

Jezdec vzhlédl a zaclonil si zrak. Nebe bylo temné jako za lesních požárů, když se oblohou valí mrak sazí a černého popele... Už to nebyli jen orlí a krkavci. Ze všech stran se museli slétat!

Nad sebou spatřil dvě vrány, jak do sebe narazily, a podvědomě schoulil hlavu. Zobáky uvízly v peří té druhé a s poloroztaženými letkami bezmocně zavířily v povětří jako javorová nažka. Poryv větru s nimi mrštil proti skalní stěně a mezi cákanci zaschlého ptačího trusu rozkvetla krvavá šmouha...

"Můj Bože!" zašeptal muž a maně sevřel v prstech spodní rameno svého přívěsku.

* * *

Pět mil odtud proti proudu, v místě, kde z bažinaté pramenišní louky mezi skalami stékají stružky vody a dávají vzniknout říčce Araquil a kde se její soutěska náhle rozevírá do šířky jako tlama sumce, za hradbou z kamenů nahrubo naskládaných na sebe, vyhlédl muž v přílbici, na jejíž hrubý povrch kdosi nějakou měkkou hoblinou nakreslil kříž. Nevšímal si stáda ovci táhnoucího kolem, a neměl oči ani pro pasačku, z jejíž dětské jupky se už už začínaly drát na svět půvabně nalité pupínky řader...

Jeho pozornost přilákal kouř na útesu, vypínajícím se pět mil odsud nad soutěskou. Hustý žlutý kouř, jaký stoupá z ohně, když se na něj přihodí náruč čerstvě pokosené trávy... Mumlavě zaklel, otočil se a rozběhl se pryč.

Proklešťoval labyrintem bílošedých skalek a balvanů a bez dechu vpadl do tábora, ukrytého za nimi. Propletl se mezi koňmi a zastavil se až před blankytně modrým stanem, v němž se jeho pán oblékal do strašlivé zbroje. "Pane!" Klopýtl o kořen borovice, tak tak se udržel na nohou. "V soutěsce jsou lidé, pane!"

Uvnitř se nic nepohnulo, jako by snad don Jimeno Arista, rytíř a pán hor odtud až k asturijské hranici, ani uvnitř nebyl. "Pane!" vykřikl muž ještě naléhavěji. "Velký oheň a mnoho kouře! To je znamení, že je jich moc!"

Plenta ve vchodu se rozhrnula. "Co se pokazilo, Ramiro?" zeptal se tichým a přísným hlasem vysoký černovlasý muž. Jeho voják nasucho polkl, když spatřil prsní pláty, které nezdobily křesťanské kříže, ale jiné podivné symboly, jaké ještě nikdy nikde nespasřil... "No tak, Ramiro?" hlas rytíře Jimena ztvrdl. "Proč jsi opustil místo, kde máš hlídat?"

Voják se konečně zmohl na slovo. Přikývl a ukázal rukou: "V soutěsece jsou lidé, pane! Mám jim poslat vstříc někoho ze svých lidí, ať je varuje?"

Bledá tvář Jimena Arista zůstávala stejně kamenná jako každý den, každou hodinu v uplynulých třech měsících. Přesto o tom uvažoval.

"Ne," rozhodl nakonec a zavrtěl hlavou. "Nesmíme ďábla vyplašit! Nech je dožít v nevědomosti...! V každé válce přece umírají i nevinní," zasykl Jimeno vyprahlým hlasem. "Kdyby tomu tak nebylo, nebyl bych dnes tady. Držel bych svou ženu v náručí, shlíželi bychom na vinice a přemýšleli o jménu pro našeho syna..."

"Ale, pane..."

"Bez odmluv! Moje ruce se dnes třesou touhou po zabíjení! Tak raději zmiz!" Mávl rukou, jako by chtěl zahnat komára, a opět si začal utahovat řemínky svého brnění. "Postůj ještě, Ramiro!" náhle křikl za odbíhajícím žoldněm. "Z tvého místa je dobře vidět na ústí soutěsky. Vezmi si od zbrojře samostřil a deset šipek omočených v jedu! A pamatuj si! Kdo padne před ďáblem na kolena, toho já zašlapu do země!"

Voják se zase otočil. Don Jimeno Arista jej nějakou chvíli sledoval, jak se šplhá do svahu nad táborem, a zase se vrátil do stanu. Vzal si z nízkého stolku karafu s vínem a ztěžka usedl do křesla. V něm seděl i tehdy, když mu jeho pobočník Igo přišel oznámit smutnou zvěst o Acibelle...

Pak ho sám spálit, pomyslel si. Očima těkal z jedné věci na druhou, z meče na těžký oštěp a zase na dřevěnou misku, v níž stýdla jáhlová kaše a kus uzeneho.

"Sínno?" promluvil tiše do šera v zadní části stanu.

"Pane?" ozvalo se tamodtud s maurským přízvukem.

"Děsím se toho, že bys neměl pravdu!"

"Já mám pravdu," uklidnil jej hlas a z šera vystoupil muž s daleko tmavší barvou kůže, než mívají Saracéni. "Ve starých legendách se o tom zpívá a ve starých kronikách píše..." Maur si odkašlal. "Věř mi, pane!"

* * *

Krákorání vran, křik krkavců a skřeky orlů se třístily mezi skalami a k nepoznání proměněné se vracely stonásobnou ozvěnou. Šedobílý prach z vápencových skal, zvednutý tisíci křídly, se snášel zpátky k zemi, a vnikal zneklidněným zvířatům do očí a do nozder. Koně se plašili a nákladní mezci se začínali vzpírat...

Muž v červeném kněžském šatě s vypětím všech sil své zvíře zatím zvládal, ale nevěřil, že se mu to bude dařit ještě dlouho... Vteřinu potom, co na to pomyslel, se několik kroků před ním s tupým žuchnutím roztrhl na kamenech hraboš, jemuž se vysoko v povětří na pár prchavých okamžiků podařilo vyklouznout a uniknout ze spárů dravce... Hřebec se splašil.

"Něco se děje!" stačil ještě jeho jezdec vykřiknout... Kůň se vzepjal a pokusil se jezce shodit. Jeho pán si bleskově smotal uzdu do dlaně a chytil se hřív. Koutkem oka spatřil dva z mnichů, jak se k němu rozeběhli...

"Pryč!" chrlativě křikl a vzápětí je kopyta bušící do vzduchu na pár pídí od jejich hlav přesvědčila, aby poslechli... Hnědá vyhodil zadkem. Těžký zlatý kříž na jezdcově krku se zhoupal a vši silou jej udeřil do obličeje. Na rozseknutém čele se objevila krev...

Velitel ozbrojené družiny, jež provázela mnichy přes divoké a nebezpečné soutěsky do Compostely k hrobu svatého Jakuba, s nímou kletbou na rtech seskočil ze sedla a rozběhl se k trojčicimu hřebci. Vzteklym gestem ruky zahnal bezradné mnichy pryč, vyčíhal si okamžik, kdy hřebec stál na všech čtyřech a v té chvíli k němu přiskočil. Popadl jej za uzdu, pevně a drsně mu přitáhl tlamu skoro k zemi a počkal, až se zvíře přestane třást. Pak kývl na muže v hnědých kutnách, aby svého představeného stáhli ze sedla.

"Něco se děje!" ucedil k němu vyčerpaný muž v červeném šatě polohlasem, aby zbytečně nezaséval do srdcí obyčejných mnichů strach a zmatek.

"Ti ptáci myslíte, pane?" zeptal se voják stejně tiše. "Bůh ví, co je tak vyplašilo..."

"Jako by jim všem naráz vtrhly lasičky do hnízd!" hekl kněz, zapotácel se a otěl si pot do rukávu své kleriky.

"Těch lasiček by muselo být mnoho, otče Firmine..." Muž v koženém pancíři pobitém měděnými cvočky se zarazil a bez dalších slov ukázal před sebe.

Ne příliš široké řečiště Araquilu, z něhož uprostřed léta zbývalo sotva pár stružek razících si cestu oblázkovým mořem, bylo na mnoha místech, zvláště při okrajích, zarostlé ostnatými křovisky hlohu. "Pohleďte, pane..."

Otec Firmin, pamplonský biskup, přestal vzhlížet k hřebenům skal a podíval se ve směru, kterým ukazoval jeho voják. Křoví rostlo nějakých třicet kroků od něj a oči už mu dávno nesloužily tak jako dřív. Uplívl si a nakrčil nos. "Co je to?"

"Nevím, pane. Snad mrtví ptáci. Jsou tu všude, ale na tom jediném keři je jich víc než jinde. Taky to může být..." zmlkl a významně loupal očima po ostatních.

"Taky mne to napadlo," kývl krátce biskup. "Běž se podívat blíž!"

Voják seskočil z koně, předal uzdu jednomu z pěších a opatrně seskočil ze stezky na dno polovyschlého koryta. Překročil sotva na loket široký potůček a zamířil k podivně zdobenému keři... Už na poloviční cestě se však zastavil a otočil se k svému pánu: "Jsou to mláděta, skalní orli, otče Firmine!" křikl s patrným ulehčením. Ze stezky to vypadalo jako nejméně nadesetkrát rozčtvrcené lidské tělo, rozvěšené po keři. Horští Vaskonové takový pohřební obřad občas uspořádali kupcům, kteří své zboží bránili urputněji než jiní, a podařilo se jim někoho z útočníků zabít... Už se chystal zpět, ale biskupovo gesto jej zadrželo:

"Proč myslíš, že je jich tolik na jednom místě, Koro?"

Velitel vojenského oddílu pokrčil rameny. "Jsou ještě nedospělí, pane! Takoví neumějí létat!"

Biskup Firmin ukázal rukou k římsám na skalních stěnách. "Mají hnízda na skalních výstupcích, neviděl jsi? Málokdy se stane, aby je srazil do propasti vítr! A všechny na jedno místo? Víř vzduchu? Někdy se prý něco takového stává, ale tady, na dně soutěsky? Co je tam tedy svrhlo?"

Koro si pomyslel cosi o bláznivých dotazech, ale chránil se dát svou nelibost najevo. "Nevím, pane! Padesátkrát jsem viděl rokvétat stromy, ale takhle krvavě ještě ne!"

Kdesi v dále zahřmělo.

"Pojď zpátky, Koro!" křikl biskup. "Ještě máme před sebou dlouhou cestu, a kdyby nás zastihla průtrž mračen v soutěsce, mohli bychom se utopit jako kořata!"

Voják se ještě naposledy jakoby podezřívavě rozhlédl po okolních skalách a nakonec mávl rukou: "Máš pravdu, otče biskupe! Jestli se nahoře nad soutěskou spustí bouře, vezme každý z vojáků jednoho z tvých mnichů do sedla! I tak budeme mít co dělat, abychom se odtud dostali." Ještě si klekl na koleno, nabral z potůčku vodu do dlaně a usrkl. Pak už se rozeběhl zpátky...

* * *

Dvacet mnichů prošlo bez zastavení kolem biskupova koně a donekonečna mumlajíc modlitby, pokračovali dál proti proudu řeky.

Ochladilo se.

Další zahřmění se ozvalo už z větší blízkosti. Oblouha náhle zešedla a na sluncem vybělených skalách se rozpily první velké a těžké kapky.

Otec biskup pobídl svoje zvíře patami k rychlejší cestě. Viděl už a zažil, co dokáží bouří vzduté řeky v navarrských a asturijských údolích... Přehnal se kolem mnichů, kteří sami od sebe přestali opakovat litanie a přidali do kroku. Nechtěl je nechat osudu, a tak zpomalil a vedl svého koně po stezce dál jen tak, aby mu řeholníci stačili.

Bouře se hnala milovými kroky.

Poryv vichru mu málem strhl z ramen plášť a pronikl až na kůži. Oblouhu rozčísil blesk a hřmění, jež se po chvíli ozvalo, se roztříštilo ve stěnách soutěsky do děsuplného, dunivého skřeku.

Biskup Firmin si uplivil a v dlani sevřel zlatý křížek na krku. "Vaskonsko," nenávisně zasyčel, jako by jméno země bylo pro něho synonymem pekla, a schoulil se, protože právě v té chvíli začalo pršet.

Vysoko nad ním se z nízkých mraků tiše vynořilo nestvůrné tělo, jako přičarované z nejhrůznějších bájí. Trvalo to jen chvíli, co přelachtilo nad soutěskou a zase se skrylo za zubatým okrajem skály.

Nikoho z těch dole ani nenapadlo v tu chvíli hledět vzhůru.

* * *

Pozdravný výkřik, zdušený strachem z toho, co se chystá...

Jimeno Arista přehlédl své muže a na rtech se mu objevil podivný, chápavý úsměv. Nikomu se nechce umírat, a někteří z nich docela určitě dnes večer své milenky a ženy neobejmou...

Beze slova přešel mezi muži a těžkým krokem zamířil k hromadě balvanů na okraji tábora. Vyhoupl se na první z nich a otočil se k mužům opírajícím se o dlouhé píky, jejichž ostří potemněla zeleným škraloupem zaschlého jedu. "Máte strach!" křikl.

Všichni zahučeli, že ne, ale většinou tiše, skoro nesměle. Znělo to spíš jako předehra k bědování.

"Máte strach," pokračoval a viděl na jejich tvářích údiv, že jej neovládla po tom rozpačitém projevu nadšení zlost.

"Máte strach, protože ďábla ještě nikdy nikdo nezabil! Mám pravdu?"

Věděl, že má, a věděl, že musí mluvit dál: "Víte, muži, proč se to ještě nestalo? Proč nikdy nikdo ďábla nezabil?"

"Ne, pane!"

"Nikdy to nikdo nezkusil! Žádný z těch rytířů a hrdinů, o kterých se zpívá v legendách! Protože každému zchromly nohy a umdlely paže, když spatřil jeho rohy!" Přehlédl své muže. Začínali mu naslouchat. "Ale já a vy to dnes zkusíme! A nejsme sami! Ženeme ho do pastí! Lučištníci mu posílají tělo jedovatými šípky a..." všiml si, jak mu jeden z mužů na dálku bojácně nabízí měch s vínem a přikývl. Počkal, až přijde blíž, sehnul se k němu, přehodil si měch přes ruku a napil se. Vrátil jej a zvedl ruce nad hlavu: "Každý, kdo se dnes střetne s ďáblem, nebude muset do smrti platit daň ani z pole, ani z chalupy! A každý z vás dostane deset zlatých!"

Seskočil z kamene a vzal si od rozčuchaného kluka udidlo: "Za chvíli vyrážíme!" křikl ještě nakonec a otočil se k poslovi, který před chvílí přiběhl. "Jak vypadá, Juane?"

"Ďábel, pane?" vyhrkl mladík v barvách jeho vazala. "Hrozně! Nikdy jsem netušil, že na světě může být něco tak..."

"Na to se neptám, hrome! Jestli mi poslové nelhají, musí v sobě mít nejméně padesát jedovatých šípů!"

Mladík horlivě přikývl: "Máš pravdu, done Aristo! Od těla mu odsakují jako od kovu, ale v křídlech uvázly všechny. Umdlévá. Jako by se nedokázal vznést do vzduchu. Vždycky jen tak sto, dvěstě kroků, a musí se zase odrazit od země..."

"Všude musí být lučištníci! Jestli najde jedinou cestu z obklíčení, tak se tam vrhne! A jestli se mu to povede, dám viníky roztrhat mezi koňmi!"

Mladý Juan překvapeně zamrkal. "Tak jako tak už zemře, pane! Jedu má v sobě tolik, že by to zabilo toho největšího netvora..."

"Slábne, ale nikdo nemůže tušit, jestli ho to zabije! A ještě jednou vyříd' všem! Jestli zcepení dřív, než mu já sám rozpoltím lebku mečem, nikdo se mršiny nesmí ani dotknout, dokud tam nedorazím! A kdyby někdo neposlechl, sraz ho k zemi!"

"Ano, můj pane!"

"Běž, Juane! Spěchej!"

Mladík skočil do sedla a vyrazil za svým oddílem. Ještě na louce, svažující se k prameni Araquilu, se potkal s dalším jezdcem. Zvedl ruku k pozdravu a hnál se dál...

Nový posel šval koně do posledního okamžiku. Před svým pánem ani nesekočil z koně a neschopem ze sebe vydrat slova, ukázal za sebe. "Tam..." ozvalo se konečně po chvíli. "Jed pracuje, pane, a ďábel chce pít! Přesně, jak jste řekl! Je na dně soutěsky, ale v říčce je málo vody. Hledá tuň a táhne proti proudu!"

"Na to jsem čekal! Je v pasti!" nadšeně vydechl rytíř Jimeno Arista. "Na to aby se obrátil, tam má málo místa, a ani tam nemůže roztáhnout letky, i kdyby z nich už jed vyprchal. Musí projít celou soutěskou až k prameni! A tady na něj počkám já!"

* * *

Na svahu, spadajícím od skalnatých hřebenů vaskonských hor k soutěsce, přestala dívka hnát ovce před sebou, posadila se do řídké trávy a rychle si začala splétat cop. Neměla moc času. Alespoň doufala, že nemá. Každou chvíli musí přijít Enrico ze sousední vsi. Včera ji políbil, a dneska... Kousla se do rtu a pousmála se. Třeba to zkusí zase... Všimla si, že jedna z ovcí se zatoulala nebezpečně blízko k okraji propasti, na jejímž dně tekla řeka Araquil, ale ani nepokrčila rameny. Už dávno se přestala lekat. Ovce se po nebezpečném břehu pohybovaly bezpečně a nikdy se nestalo, že by se nějaká zřítila...

Pohvizdování ji vytrhlo z myšlenek. Ohlédla se ke skále, kolem níž měl Enrico přijít a zamávala mu hned, jak se objevil. Zasmál se a rozběhl se k ní. Ani nevěděla, jak se to stalo, že ji sevřel v náručí. Našpulila rty a přimhouřila oči...

Nic. Jako by zapomněl, že včera...

Poděšený bekot ji vzpamatoval. Otevřela oči a všimla si vyděšeného Enricova pohledu, upřeného kamsi za její rameno... Ohlédla se, vrazila si prst do úst a skousla jej až do krve.

Z hloubi propasti se vynořila nestvůrná hlava s dvěma rohy a dívala se na ně.

Dívka nevykřikla. Tolikrát už slyšela od otce, že když vlků, kteří napadnou její ovce, bude víc, nesmí na sebe upozornit. Tohle bylo dozajista mnohem horší než celá smečka.

"Co je to?" zajíkla se hrůzou.

Enricova dlaň jí zadusila další slova v ústech. "Ďábel," řekl. "Chtěl by na svět, ale asi neumí šplhat po skále..."

"Nebo je to pro něj moc úzké..." dodala prakticky. "Bude se muset vydat k prameni, tam se dá ze soutěsky vyjít ven..."

Děsivý přelud se zase zanořil a zmizel...

Chvilí počkali, než se zase dokázali pohnout. Jejich rty na kratičký okamžik splynuly, a pak se od sebe odtrhli a každý utíkal do své vesnice s tou zprávou:

"Ďábel!" křičela a poprvé v životě nedávala pozor na zmije. "K pramenům Araquilu táhne sám Ďábel!"

* * *

"Přešlo to! Můžeme zpomalit!"

Hřmění se ztratilo kdesi v dálce, i těžké kapky přestaly žíhat skály a zase se vrátilo dusno. Otec Firmin si pomyslel, že se bouře večer vrátí nebo přijde jiná, ale to už jej nestrašilo. Za hodinu či za dvě se protáhnou nejužším místem soutěsky, těsně pod prameništění loukou, vystoupají po křivolaké, serpentinovitě se vinoucí stezce na hřeben a odtamtud to už nebude daleko k vesnicím, kde dozajista dostanou nocleh i jídlo...

"Kryjte se!" zničehonic polohlasně vykřikl Koro a pokázal mu radost. "Střelci! Nahoře!" Bleskově se svezl ze sedla, popadl uzdu biskupova koně a strhl jej ze stezky, blíž ke skalní stěně, mezi balvany a keře. Mniši se splašeně rozprchlí a každý hledal místo, kde by se mohl skrýt...

Koro je útrpně pozoroval, protože skoro každý z nich se skryl vůči němu, ale ani trochu vůči těm, kteří nahoře, na horním okraji soutěsky, napínali tětiny.

Biskup se zaklonil v sedle a vzhlédl, ale neviděl nic. "Kde jsou?"

"Nahoře a přímo před námi, pane! Možná dvě stě kroků! A mají těžké kuše připravené k boji!" Koro uvolnil z poutek pod sedlem samostřil také a s námahou a se zaťatými zuby jej natáhl. "Na bandity to nevypadá, pane! A jestli vidím dobře, mají přes kožené brnění košile v barvě nějakého z šlechticů. To Vaskonové nedělají..."

Otec Firmin přehlédl své mnichy. Už byli všichni porůznu schovaní a někteří z nich opatrně vykukovali k cizím střelcům. "Bůh mi nepopřál dobrý zrak, veliteli Koro. Jaké jsou ty barvy?"

"Dva zelené a dva černé čtverce, ležící příčně proti sobě..."

"Jimeno Arista?" podivil se biskup. "Ten by se těžko vydal proti komukoliv, ještě drží smutek za svou ženu, i za dítě, co se mělo narodit... Říká se, že nezemřela jen tak sama od sebe. Nechtěl o tom mluvit, prý až se pomstí..."

"Asi se právě na to chystá, pane!"

"To je nesmysl, Koro! Ani jeden z nás jeho ženu přece nezabil!"

Voják pokrčil rameny: "Třeba tu číhá na někoho, kdo táhne soutěskou za námi..."

V tom samém okamžiku arabský kůň pamplonského biskupa zešílel. Jako kdyby proti němu vyskočil vlk. Otec Firmin se víc díval po mužích nahoře a nestačil zareagovat. Sotva se pod ním hřeben vzeplal, pravá noha mu vypadla z třmene, ztratil rovnováhu a pomalu začal klouzat ze sedla na zem. Až teď si uvědomil, co se děje. Prsty se zachytil hřívý, vytáhl se zpátky na hřbet, bleskurychle vytrhl druhou nohu z třmenů a přes zadek koně sjel až na zem. Jeho hřeben vzápětí zaržal, a jako píchnutý srněm, vyrazil vpřed.

Biskup spolkl nadávku a otočil se ke Korovi. "Za ním..." zachraptěl a zmlkl. Ztuhl jako Lotova žena, když se ohlédla. Jen byl přesvědčen, že ona docela jistě neviděla nic tak strašného...

Soutěskou řeky Araquil, v jejich stopách, přicházel netvor. Ne, nepřicházel! Hnál se jako šelma za kořistí! Tam, kde se skalní stěny rozestupovaly víc od sebe, se pokoušel plachtit, pokud měl dost místa na to, aby mohl máchnout silnými křídly, z nichž trčely zulámané pahýly šípů...

Mužů v soutěsce si však dosud nevšiml. Za letu zvedal hlavu, ozdobenou těsně za čelem dvěma kostěnými výrůstky připomínajícími rohy, a vzhlízel ke kamenným hřebenům na okrajích, jako kdyby tam po někom pátral. Biskup Firmin na okamžik sklopil pohled k zemi, aby jeho vyděšený pohled neprozradil mnichům nic, co dosud netušili. Zatím se ještě skrývali před lučištníky, a snad jim hnědá barva jejich rouch umožní zůstat pro netvorovy oči neviditelnými. Jestliže ale začnou prchat, obrátí na sebe netvorovu pozornost...

"Pro živého Boha!" hlesl. Náhle, jako v pominutí smyslů ze sebe strhl svůj červený plášť a zmuchlal jej v rukou...

"Otče?" zadýchaně se zeptal mnich, krčící se za nejbližším keřem. "Stalo se něco?"

Odpověděl, ale v tu chvíli zvuk jeho hlasu zanikl v děsuplném skřeku. To dračí netvor spatřil střelce, číhající za balvany na horním okraji propasti... Mniši i vojáci na dně rokle se vyděšeně na jeden ráz ohlédlí a začali v panice prchat. Biskup mrštil s pláštěm do koryta. Bylo to zbytečné, i jeho klerika měla stejnou barvu a než by se z ní vysoukal, bylo by pozdě... Padl na kolena a sepal ruce: "Pane, smiluj se a nedej nám zahynout ďáblou rukou...!"

"To není ďábel," zaslechl Koro. "To je drak!"

Gigantické tělo ještě z legend se sunulo povětřím nad nimi, a jako by mu nikdy neměl být konec. Byl obrovský. Šupiny, kdysi snad hnědé, vypálilo na bocích a zřejmě i na hřbetě jižní slunce do oranžova, ale na břiše byl světlý, skoro bílý...

Byl na lovu a lovil lidi? Otec Firmin si to myslel až do chvíle, kdy nad sebou spatřil křídla obtěžkaná šípky a do těla, těsně vedle řitního otvoru, zabořený oštěp s rudě obarveným ratištěm.

Tak rytíři označovali zbraně, jejichž ocelové břity kalili ve smrtelném jedu...

Dlouhý ocas se zavlnil ve vzduchu jako hlava hydry, udeřil o skálu a ztratil se biskupovi z očí. Otec Firmin vyskočil a podíval se za drakem. V té samé chvíli proti netvorovi z obou břehů soutěsky slétla mračna těžkých celokovových šípů... Drak máchl křídly, aby se dostal výš a mohl se proti střelcům obořit, ale velitel lučištníků nebyl žádný hlupák a zostavěl své muže právě nad místem, kde věděl, že drak nebude mít pro úzký profil soutěsky možnost nabrat výšku. Přesto se o to netvor pokusil. Vzdušný vír, zdvižený máchnutím křídel, smetl ze skalních výstupků poslední zbylá hnízda ptáků... Kostěnné okraje kožnatých křídel se zapřičily mezi skalní stěny a silné, trojprsté zadní nohy začaly pod sebou drtit oblázky v řečišti.

Znovu vzlétla hejna ptáků s krákvým křikem k obloze.

Opeření dravci se srotili do jediného hejna a přimkli letky k tělu. Jako kameny vržené prakem se řítily proti vrahovi svých mláďat... A krkavci a vrány, konipasi a snovači se snášeli za nimi pomaleji, jako ukřičený baldachýn...

"Natáhněte kuše! Ještě není..." poslední slova velitele lučištníků už zanikla v ptačím křiku. Pařáty orlů a jestřábů se smýkly po dračích šupinách a zanechaly na nich sotva znatelné rýhy. Ptáci se sklouzli na zem a rychle se snažili vzlétnout... Na dračí hlavu se snášel druhý sled...

"Mířte na oči!" vykřikl někdo ve chvíli ticha. "Na oči!"

Lučištníci opustili své úkryty a postavili se až na okraj propasti, aby mohli lépe zamířit...

"Zpátky!" zařičel na ně Koro zezdola. Pár kroků před ním poskakoval kolem dokola sokol se zlomeným křídlem a pokoušel se zobákem dosáhnout ke svému zranění... "Skryjte se!"

Biskup se po něm zle podíval a v jeho očích bylo znát nadšení z boje: "Stydím se za to, že jsem tě jmenoval velitelem oddílu! Ty bys možná couvl, Koro, v žilách ti asi proudí rybí krev. Ti nahoře nejsou z té studené země na severu jako ty, a proto nevědí, co je to strach... Někam se ukryj a čekej jako králík, jestli se k tobě liška dostane či ne!" Vzduchem zabzučely kovové střely a jedna po druhé odskakovaly od dračích šupin jako od skály... "Naše země zbabělce nerodí!"

"Zato mrtvých tu máte pořád dost!" štekla Koro na odpověď, ale ani se po biskupovi neotočil. "Stáhněte se!" zakřičel znovu. "Zpátky! On umí..." Hlas mu selhal a vzápětí se to stalo.

Ohnivý jazyk z dračího chřtánu olízl okraj skaliska. Muži na skalách se zalkli žárem. Černozelená šachovnice na jejich tělech vzplála a drátěné košile pod ní se vmžiku proměnily v rozžhavený mučící nástroj.

Blábolivý křik škvařících se mužů přehlušil i vítězný skřek netvora a vzápětí ohořelá tělčka vran a skalních holubů popadala na zem jako v legendách o zemi, kde létají pečení holubi, jen si je vzít...

Dva, tři... Čtyři muži, šílení bolestí vyběhli na okraj skály a v zoufalství se vrhli do hlubiny. Mniši a vojáci s očima rozšířenými hrůzou viděli, jak dračí tlama sekla po jednom z nich, chytila jej mezi zuby a vzápětí s ním mrštila proti skále. Nešťastník přestal křičet, a když jej netvor znovu chytil do tlamy, už necítil nic... Drak krátce zařval a i se svou kořistí se vydal dál proti proudu...

"Koro..." zasípal otec Firmin, když netvor zmizel za ohbím soutěsky, a zarudlýma očima se ohlédl po veliteli svých vojáků. "Tys věděl, co se stane...?"

"Varoval jsem je!" zavrčel voják. Hlas měl o poznání hrubší, jako by chtěl skrýt rozechvění. Dva z přibíhajících mnichů poslal podívat se, jestli některý z lučištníků, kteří se zřítíli dolů, přežil, a se svými muži o překot sháněl koně a mezky, kteří se rozprchlí po rokli. "Pospěšte si, chlapi," povykoval. "Musíme otočit a vyrazit zpátky!"

"Ne!" okřikl ho biskup. "Zpátky ne! Jen mniši! Ty, Koro, vojáci a já se vypravíme za netvorem! Musíme zjistit, kam táhne, abychom..."

"Kam asi?" utrl se Koro vztekle a nenechal biskupa domluvit. "Kdyby měl hlad, sežral by všechny, co mu spadli před tlamu... Ale on táhl dál! Možná hledá doupě, a mně se vůbec nechce projet nejbližším zákutem a narazit na něj, jestli se rozhodne v této rokli zůstat..."

Vzdálený zlostný skřek, vracející se několikanásobnou ozvěnou, jej umlčel.

"On tu nezůstane!" řekl otec Firmin. "Bojuje, neslyšíš? Muži Jimena Aristy mu nedají pokoj. Řekl bych, že někde u pramene chystají léčku! Jestli má ženu Jimena Aristy na svědomí tahle zrůda..."

"Cože?" vydechl Koro a jeho tvář pobledla. "Na to jsem zapomněl..." zašeptal. "Čekala dítě, jste říkal, otče Firmine?"

"Nepleť se do věci, které ti nepřísluší, Koro!"

"Bylo tomu tak nebo ne?" zařval voják. Rozběhl se vstříc ozbrojenci, který přiváděl jeho koně, vytrhl mu z ruky uzdu a bleskově se vyhoupl do sedla. Hřebec se zatočil na místě a nespokojeně zaržál... "Ještě něco, otče Firmine!" křikl Koro. "Byl jste přímo pod tím netvorem, když plachtil nad námi... Byl to samec nebo samice?" Biskupova tvář zbrunátněla, ale ještě než stačil něco říct, štěkl velitel jeho vojáků znovu: "Neptám se z hloupého žertu, hrome!"

"Samice..." odvětil biskup přískrceně. "Myslím..."

"Jed!" zaječel Koro, stiskl koně mezi stehny a vyrazil vpřed, proti proudu řeky, z níž už zbylo jen pár potůčků, jejichž vodu znečistila mastná kola a lidská krev.

* * *

Ptáci nad soutěskou už dlouho dopředu zvěstovali d'áblův příchod.

Don Jimeno Arista poplálal svého koně po krku a povyjel z řady svých družiníků. Sotva jim ukázal záda, ušklíbl se a odplivl si.

Mají strach, cítil to. Nejodvážnější muži, jaké tyhle hory zrodily, se bojí. Do posledního... Jestli se drakovi podaří jej zabít, rozutečou se po horách jako zajíci...

Vedl svého koně čerstvě prosekanou stezkou mezi nízkými křovisky odkvétajících oleandrů a naposledy se rozhlížel kolem sebe. Tři měsíce na tuhle chvíli čekal! Slzy mu už vyschly a zulámané nehty, jimiž drásal kamenné zdi ve sklepích svého hradu, už dorostly...

Po tři úplňky měl čekat s pomstou a od těch, kteří nevěděli, jak jeho žena zahynula, nechat na sebe ukazovat jako na zbabělce.

A dnes přišel ten den!

Kůň odfrkl, když se vymotal z keřů, dostal se na měkkou a mokrou půdu a nespokojeně pohodil hlavou.

"Jen jed', ty se tady neproboříš," zamumlal rytíř polohlasně a vedl hřebce po pravém okraji blátivé pramenišní louky, na jejímž spodním konci se mezi dvěma skalkami sbíhaly jednotlivé potůčky, aby se společně jako říčka Araquil spolu vydaly do údolí...

Na vrcholku té právě se proti slunci zvedla tmavá silueta: "Jsem tady, pane!"

Jimeno Arista pokývl a obrátil zrak na druhou stranu: "A tvůj bratr?"

"Taky, pane!"

"Pamatujte, muži! Jestli se těm před vámi nepodařilo zasáhnout oči, bude to vaše práce! Když přežijete, dostanete svobodu! Jestli se budete klepat strachy a ani se neobjevíte, dám vás roztrhat rozžhavenými kleštinami, jak se otcovrahům patří! Ani moje smrt vás nezachrání! Bez pomoci ostatních se dolů ze skály nedostanete!"

"Rozuměli jsme, pane!"

Šlechtic objel skály a dostal se přímo k ústí soutěsky. Začínala skalním schodem vysokým na výšku dvou mužů, v němž před lety někdo vysekal stezku pro lidi, koně a soumary. Pro draka ne. Bude se tu muset zvednout na zadní a na okamžik ukázat hruď...

Don Jimeno si setřel hřbetem ruky pot z čela a zvedl zrak k hejnu ptáků nad soutěskou. "Čekám tě!" zašeptal a vzápětí sebou trhl.

Z hloubi rokle mu odpověděl táhlý, strach nahánějící řev. Vrah jeho Acibelly přicházel, plný jedu a se zchromlými křídly... Ale ještě pořád stokrát strašnější soupeř než kdokoli jiný...

"Pojď, ďáble!" zavrčel rytíř a obrátil se. Jeho družina stála na svahu mezi keři oleandrů a čekala, až zvedne ruku.

Zvedl ji a díval se, jak jeden za druhým přijíždějí stejnou cestou jako on, a každý druhý drží v ruce těžký oštěp s rudě natřeným ratištěm...

* * *

Z kouřící hromady roztékajícího se trusu trčel pahýl nestráveného koziho kopýtka... Koro si povytáhl šátek přes nos a dřív, než seskočil na zem, se vztyčil v třmenech, aby přes nízká křoviska a balvany v řečišti dohlédl co nejdál. Soutěska byla čím dál víc zakroucenější a nepřehlednější. Z vápencových stěn po stranách nad rokli trčely zbytky dávno zřícených skalních mostů a řečiště se tu proplétalo mezi obrovskými balvany... Netvor mohl číhat už za nejbližším ohbím...

Koro přiměl odfrkávajícího hřebce, aby po těžko schůdném, prudce svažitém břehu sestoupil ze stezky do poloprázdného řečiště a opatrně, aby mu ve spěchu neuvízla noha mezi kameny, postupoval dál proti proudu... Křížoval rokli ze strany na stranu ve snaze před každým zákrutem nahlédnout co nejdál a nenechat se překvapit... Potil se, klopýtal o kameny a dlaň mu už uzda rozedřela, jak se hřebec neustále pokoušel vzpěčovat. Byl ve střehu, připravený sklouznout ze sedla, nechat koně jeho osudu a bleskurychle se ukrýt v jeskyňkách, vyhloubených za povodní ve stěnách rokle vzdutou řekou...

Za příštím ohbím narazil na další hromádku dračího trusu.

"Výprazdňuje se, hrome!" zaklel, sotva ji i přes šátek ucítil. "To není náhoda! Ten blázen, ten... Arista musí odněkud vědět, že zrovna dnes je den, kdy se to stane!"

Kůň náhle zařičel, zvedl se na zadní a pokusil se obrátit zpátky... Koro se podvědomě přikrčil, jako by už už čekal útok, zvedl hlavu, ale žádné nebezpečí zatím nehrozilo... Prudce přitáhl uzdu a navztekaně sekl koně za uši, i když věděl, že si tím nepomůže. Hřebec jančil hrůzou, nemělo smysl se s ním vláčet dál, už jej jen zdržoval... Šedovlasý muž, jehož v této zemi nikdo neznal pod jiným jménem než Koro Seveřan, koně opustil a dál šel pěšky. Spíš běžel...

* * *

"Ďábel!"

Jimeno Arista uslyšel podešlený výkřik z vrcholku skalky nad sebou, ale ani se neotočil. Nebál se, že by ti dva nahoře zklamali...

"Už je tady, pane!"

Koně dal už před hodnou chvílí odvést pryč a teď se se svými družiníky opíral zády o skálu po obou stranách ústí soutěsky. Jako každý druhý třímál oštěp, jehož ostří před malou chvílí namočil Sínnu, Maur, jehož držel ve svých službách, do kotle s jedem...

"Už je tady, pane!" zaječel muž na vrcholku strážní skály a neopatrně se nadzvedl. Z hloubi rokle vyšlehl plamenný květ a sežehl ho na uhel. Už mrtvý padl zpátky, překulil se přes okraj a s čvachtavým plácnutím dopadl na louku. Zpoza sousedního balvanu vylétla bronzová střela s ocelovou špičkou a zuřivý bolestný řev ujistil Jimena, že se muž trefil. Další, o poznání slabší proud ohně udeřil do skály a vzduch nad ní se zatetelil žárem...

Jako jeden muž svírali Jimenovi družiníci ratiště oštěpů a tajili dech. S hlavami obrácenými k ústí soutěsky se opírali zády o skálu, pět na každé straně, tichoučkým, téměř neslyšným mumláním se modlili k Panně Marii a čekali... Nemuseli čekat dlouho.

V ústí soutěsky se objevila tříprstá tlapa a před jejich očima se opřela o skalní schod.

"Připravte se!" zasykl rytíř. "A bodejte nahoru, k srdci! Ne do břicha, rozumíte?"

Odkudsi přinesl vítr lidský křik, ale toho si nikdo nevšímal.

Už i druhá tlapa se opřela o schod. Hlava se pořád ještě neobjevovala, jako by netvor vytušil léčku.

"Oroduj za nás..." nesl se šepot.

I Jimeno Arista na zlomek okamžiku zvedl oči k nebi, ale myslel na někoho jiného: "Dívej se, láska!" Hned nato položil muži vedle sebe ruku na rameno a oba společně udělali krok od skalní stěny. Už dopředu oba věděli, co musí udělat... Otočili se patě a ocitli se přímo proti drakovi. Ten si jich ještě nevšímal. Z oka na jejich straně vyplavovala krev krvavé hleny toho, co zbylo ze sklivce. Další střela ze strážní skály vysoko minula svůj cíl a se zazvoněním narazila kdesi daleko v soutěsce do skály. Muž se příliš bál ukázat se, ožehnutou mrtvolu svého bratra měl přímo pod sebou. Nadešla chvíle rytířů.

Jimeno Arista sevřel oběma rukama ratiště své zbraně a kývl na svého druha. Ten zvedl do výšky motyku se širokým ostrím, bleskově ji zaháknul za šupinu nad srdcem a odchlípl ji od těla...

"Teď!"

Jimeno Arista se rozpráhl a prudce zarazil oštěp co nehlouběji do netvorova těla.

V té samé chvíli už přiskočila další dvojice a provedla totéž pro případ, že by ďáblovu srdce bilo na pravé straně...

Netvor na okamžik strnul.

Všichni čtyři odskočili, aby uvolnili místo k útoku svým druhům. Ti už to nestačili.

Drak se náhle opřel o přední tlapy a skokem se naráz dostal ze soutěsky na volné prostranství. Měl místo! Otočil se doleva proti útočníkům, tlapy se mu zabořily do měkké půdy, ale to jej nezadrželo a ohněm muže připekl k vápenci.

Kámen zešedl a popraskal... Netvor zašlapal zuhelnatělé mrtvolky do bláta a chystal se otočit proti druhé skupině. Chvilí však trvalo, než se mu podařilo vytáhnout první tlapu z bahna...

Jimeno pochopil, že mu mnoho času nezbývá, zaklel a kývl na svého druha. "Znovu!" Nečekal dál. Rychle si vzal od jednoho z těch, kteří se ještě k útoku nedostali, nový oštěp a pohledem vybídl druha k činu.

Ani nemusel. Ten už se připlížil ke krku, odchlípl šupinu a otrávené ostří oštěpu vzápětí drakovi probodlo průdušnici a uvízlo hluboko v hrdle.

"Díváš se, Acibello?" zakřičel Jimeno do nebe...

Vítr zakvílel ve skalách a jako ozvěna mu odpověděl dračí řev. Netvor umíral. Snad... Udělal ještě krok. Ratiště oštěpu se mu klátilo v ráně jako šílená, krví zbarvená ozdoba... Pak se pod ním rozměklá půda prameništění louky rozestoupila jako bažina... Bahno se přelilo přes tříprsté tlapy, spoutalo je a nedovolilo smrtelně zraněnému zvířeti už ani krok. Plamenná záplava vysušila mokřinu, hlína popraskala, a hned na to znovu začala odspodu provlhat...

Ti, kteří přežili, obstoupili netvora zezadu a po stranách a muži v kožených brněních vycpaných trávou přistupovali blíž a vráželi do jeho těla jednu otrávenou železnou špicí za druhou...

Ďábel však ještě neumíral. Zmlátněl a jeho reakce na útoky byly o poznání pomalejší...

Muž na strážní skále sebral odvalu, klekl si, pozvedl samostříl a bronzová střela z jeho zbraně vzápětí pronikla dosud vidoucím okem hluboko do dračí hlavy.

Netvor oslepl, ale ještě pořád žil...

"Nemůžeme už čekat, pane!" ozval se výkřik. "Je slepý, a může trvat několik dní, než jed otráví srdce! Pokud vůbec! A co jestli otráví i to, co si chceš vzít...?"

"Tak začni! Sínnu!" křikl Jimeno Arista a mávl na muže dosud se skrývající v oleandrech. "A vy!" ukázal na oddíl vojáků, přibíhajících z úkrytu za skálou. "Popadněte sekery, a zbavte ho křidel! Omotejte mu tlamu, ať ji nemůže otevřít! A sisalová lana křížem přes tělo, ať se nemůže zvednout!" Otočil se na Sínnu a přikývl: "Začni, příteli! Já budu stát vedle tebe a moje tělo bude tvým štítem, dokud nedokončíš, co je třeba!"

Šum, který zanikal v ptačím křiku a zurčení potoka, náhle zmohutněl. Na hřebenu, za nímž ležela vesnice Vizcaya, se vynořil zástup lidí... "Ďábel!" Nad hlavy vesničanů trčely vidle, kosy a cepy, narychlo opatřené kovovými bodci.

"Ďábel!"

"Pane!" křikl na Jimena jeden z jeho družiníků a ukázal na blížící se vesničany prstem.

"Pošli je domů, done Aristo!" houkl Maur. "Nebylo by dobré, kdyby spatřili, co se tu stane!"

Jimeno přikývl a jeho tvář byla bledá bezmocným vztekem. Někdo z vesničanů musel draka zahlédnout! "Zažehně je!" zaklel. "Žehně je pryč!" rozkřičel se na své družiníky. "Až za hřeben, a zůstaňte tam! Kdo se vrátí, aby se podíval, co se tu děje, tomu dám vytrhnout jazyk! Hněte sebou, hrome!"

Ze skály po žebříku sešplhával muž, jemuž se podařilo netvora oslepit, seskočil z poslední příčky a hnál se k opálené

mrtvole svého bratra...

"Zmiz!" Jimeno se k němu rozběhl a nakopl jej do boku, zrovna když k němu poklekl. "Zmiz..."

Šlechticova družina se srazila s vesničany a hnala je zpátky do kopce... Křik lidí se vzdaloval a i ptáci ztichli a zmizeli ve skalách.

"Jsme tu sami, Sínno," řekl rytíř Jimeno a otočil se kolem dokola, aby se ujistil, že říká pravdu. Jen spálené mrtvoly, u nichž už nikdo nepozná, kdo to byl...

"Může se stát, pane, že drak zešílí bolestí a utrhne se. Provazy by jej neudržely!"

"Začni, hrome!" třeskl Jimenův hlas a vrátil se jako ozvěna zpátky.

"Tak mi tedy pomoz, pane!" řekl Maur. "Zahákni jednu šupinu za druhou, abych je mohl vyřezat z lůžka!" Rytíř beze slova vzal motyku se širokým ostřím, zaklesl za šupinu, kterou mu jeho společník ukázal a vši silou ji odchlípl od těla. Břišní svaly netvora se zachvěly a třas proběhl celým tělem... Maur přistoupil k tělu, zarazil dlouhý a zahnutý nůž za šupinu a v její měkké, lůžkové části ji odřízl. Vypadla ven a ostrou hranou se zasekla do měkké pudy.

"Další!" vydechl Jimeno a hlava se mu zatočila, když ucítil pach dračí krve. Motyku zaklesl za další šupinu a ta za chvíli spadla na zem vedle té první... "Další!" zafuněl Jimeno Arista vzrušeně...

"Varuji tě, rytíři!" vylekal je hlas a oba vzhledli. V ústí soutěsky stál muž, dobře padesátiletý. Sňal si přilbu, a prsty si pročísl až na ramena dlouhé, šedivé vlasy, spleené prachem a potem. Pak zamířil přes louku přímo k nim, jako by jej to, co před sebou viděl, ani v nejmenším nepřekvapilo.

Jimeno Arista vztekle přimhouřil oči. "Táhni odsud!" zavrčel, "nebo ještě dnes hodím tvůj jazyk psům!"

"Abych nemohl prozradit, co se tu stane?" Koro Severan se ušklíbl. "Vím, k čemu se chystáš, a vím, kdo jsi, pane," neznatelně se uklonil.

Rytíř si s Maurem vyměnili pohled, ale pokračovali dál. Dvacátá šupina spadla do trávy. Maur otevřel dlouhým řezem břišní dutinu, gestem pokynul donu Aristovi, aby chytil shrnující se kůži a odtáhl ji stranou. Kůže se zbavil několika řezy, svinul ji a odhodil za sebe.

"Při všem, co je vám drahé, rytíři, ustupte od mršiny a nedotýkejte se jí!" promluvil znovu Koro.

Jimeno Arista pro něj neměl uši. Motykou, ale opatrně vytahoval ven z břicha střeva a přísahal sám sobě, že tam uvnitř už narazil na vypouklinu, kterou hledal...

"Já tě varuji!" křikl Koro. "Nevíš, jakou hrůzu pustíš do světa!" Za sebou zaslechl klapot kopyt a cinkání ozdobných přezek na sedle biskupova koně... Stál a díval se. Koutkem oka spatřil červený plášť svého pána vedle sebe, ale ani se po něm neotočil.

"Pro živého Boha!" zasténal biskup, když spatřil, jak z břicha mrtvého netvora právě oba muži opatrně vytahovali na světlo dračí vejce, ozdobené černým krajkovým zasychající krve.

Jimeno si biskupa dosud nevšiml. S Maurem opatrně vejce, velké skoro jako člověk, vzali do rukou, s největší opatrností je položili do senem vycpaného vozu a rychle přes náklad přetáhli tlustou pokrývkou z kozích chlupů...

"Sedni na kozlík a jeď domů!" poručil Arista Maurovi a zároveň přemýšlel, co s tím šedovlasým mužem, který se tu tak nevhodně objevil.

"Kam tvůj sluha to vejce veze, Jimene Aristo?" třeskl náhle mezi skalami biskupův hlas.

Rytíř sebou trhl a vzápětí jeho tvář zrudla vztekem. Biskup Firmin byl ten nejméně vhodný svědek. "Sluhovi Božímu zvědavost nesluší, otče!" štěkl.

"To vejce odvalíš stranou, aby neotrávil rohu, a dáš je rozbít!" pokračoval biskup a jeho hlas ztvrdl. Nehnul se z místa, jako by mu strach z netvora ještě stále spoutával nohy.

Vůz se hnul a Jimeno Arista se vyhoupl do sedla svého koně. Pomalu se vydal za vozem, a ani neuznal biskupa hodným odpovědi.

"Ještě dnes..." Biskup se rozběhl za ním, ale už po několika krocích se zadýchal. "Ještě dnes, Jimeno Aristo, to vejce zničíš, nebo tě církev svatá vyobcuje..."

Šlechtic prudce zarazil koně a se zběsilostí v očích se otočil: "Co?" zasyčel a probodl biskupa nenávisným pohledem. "Čím vyhrožuješ, biskupe? Že ještě dnes...? Mám snad já ještě dnes vyslat posla ke córdobskému chalífovi s žádostí o ochranu? Nic by jej tak nepotěšilo, jako rozkol mezi křesťany. To víš ty sám nejlíp!"

Biskup se zarazil, ale vzdát se nechtěl. Jen tón jeho hlasu změkkl: "Tak proč bereš pod svou ochranu ďábla, pane?"

Jimeno Arista zavrtěl hlavou: "Jsi slepý, biskupe! Ďábla jsem zabil, a tady leží jeho mršina! To, co se skrývá ve vejci, je nevinnější než ty, otče!"

"Není to celé," řekl jsem, když jsem odložil poslední stránku.

"Není," souhlasila. Po celou tu dobu vydržela sedět na stoličce, a ani se nepohnula.

"Kde jste to vzala?"

"Promiňte, ale nejprve bych vás chtěla poprosit o odpověď, jestli mi pomůžete."

Ušklíbl jsem se. "Nevím s čím, slečno. Jestli ten text chcete publikovat s historickým či sociolingvistickým přehledem té doby, mohu vám jenom fandit, ale ne pomoci. Asturie a Baskové, nebo podle tehdejší transkripce Vaskonové, nejsou moje parketa."

"Já vím," špitla. "Stará Uppsala, Uppland, vikingové, obývající dnešní švédské pobřeží..."

Přikývl jsem. "Jak slyším, nejste u mne náhodou..."

"Zřejmě jste nepročel ten text pozorně, pane Karne," skočila mi do řeči svým tichým, vemlouvavým hlasem. "Koro Severan pochází odtud. Možná z Norska, možná z Dánska, ale byl to Norman, tedy viking, chcete-li. Originál textu, který jsem vám dala k nahlédnutí, byl celá ta staletí uložen v klášterní knihovně služebnic Hrobu svatého Jaga, tedy Jakuba, v Compostele ve dnešním Španělsku. Po klášteře zbylo jen pár zdí na kopci za městem a o existenci toho řádu se toho také už moc neví. Byl trnem v oku jezuitům, kdoví proč... Všechny spisky dali spálit, ale když skoro před čtyřmi

sty lety hledali další a další důkazy proti poslední abatyši, někdo z nich omylem ten text založil mezi knihy účtů, které se spálit nesměly, a už to tam zůstalo. Napadlo mne, že tady..." Na chvíličku se odmlčela. Znamenalo to, že teď rozhodila rukama a pár vteřin budou její oči bloudit po stěnách a po klenbovém stropě mé pracovny. Vlastně jsem se nikdy nikoho nezeptal, jakou mají stěny barvu. "...Napadlo mne," pokračovala, "že byste mi mohl pomoci najít druhou část textu. Kdybych vám prozradila i jméno Kora Seveřana..."

"Tady u nás?" přerušil jsem ji.

Asi přikývla, kdoví. "Přes Švédsko přece nepřešli ani Hunové, ani Maďaři, ani blázniví inkvizitoři. Za třicetileté války tady neshořela jediná matrika, a navíc, co během ní stihli vaši vojáci po Evropě nakrást a přivést sem, to potom nemohla druhá světová válka zničit..."

Zasmál jsem se: "To máte pravdu..."

"Řekla jsem si, že snad bude druhá část textu tady, když odtud Koro Seveřan pocházel."

"A jak se tedy jmenoval?"

Chvilí bylo ticho a dveře znovu vrzly. Napadlo mne, že odchází, ale to jen vyhlédla na chodbu, jestli někdo neposlouchá. "Dáváte mi slovo, že všechno, co bude mezi námi, udržíte v tajnosti?" zamumlala tajemně.

"A co vlastně bude mezi námi?" pokusil jsem se zašpičkovat.

Cosí odporně chladného se mi opřelo o hrdlo. Okamžitě jsem si uvědomil, co to je. "Přisaháte?" zašeptala mi do ucha a ještě trochu víc přitlačila na čepel.

Po zádech mi přeběhl mráz, ale nebál jsem se. Jen se mi zatočila hlava z toho, co začínalo, a přitom jsem ještě pořád netušil, co to je.

Až do dnešního dne jsem se topil v té černočerné nudě a zas a znova, donekonečna, pročítal v univerzitní knihovně příběhy z vikingských dob. Největším dobrodružstvím bylo pro mne dojít na toaletu, protože v patře, v němž jsem měl pracovnu, byly i depozitáře, a pokud bylo nutné vytáhnout něco zezadu, muselo se vše, co stálo před tím nejprve vyklidit na chodbu, a ty skříně tam stály pokaždé jinak...

Náhle jako by se lekla sama sebe. Ucukla a podle šoupání bot ustoupila nejméně o pět kroků. Stačil bych zavolat o pomoc...

"Pokud nechcete nic takového slíbit," zajíkla se, "tak hned odejdu a vám se nic nestane..."

Usmál jsem se. "Vy to neděláte kvůli doktorátu, že ne?"

"Ne," hlesla.

"A nechcete tím nikomu ublížit?"

"To nemohu slíbit," její hlas zestudeněl. "Někdo mi asi provedl něco zlého, ale já se dřív, než mu to vrátím, chci přesvědčit, že mi ublížil úmyslně..."

Nebyl jsem z toho moudrý, ale přikývl jsem. "Nikomu nic nepovím!"

Nadechla se, a pak to řekla: "V originále bylo uvedeno i Korovo pravé jméno. Byl nevlastním synem upplandského krále Snorriho a jmenoval se..."

"Brian!" vydechl jsem překvapeně.

"Vy to víte?" zajásala. "Vlastníte tedy zbytek textu?"

"Ne," zklamal jsem ji a zavrtěl hlavou, "Ale mám tu jiné jeho příběhy. Převyprávěl jsem je do čtivější formy a chystal jsem se je jednou nabídnout nějakému nakladatelství..."

Jen stěží přemáhala zklamání. "Mohla bych...?" zeptala se zdvořile.

Ukázal jsem rukou do pravého zadního rohu místnosti. "V nejhořejší polici jsou různé desky, slečno. Na těch docela nahoře je vytlačené písmeno B jako Brian."

Přešla kolem mne k polici a hned je našla. Nadechla se a chystala se něco říct.

"Je toho hodně," předešel jsem ji. "Půjčte si to domů, a až si to přečtete, zase mi to vraťte... A ještě něco, jen tak pro jistotu... V jednom nakladatelství si to už přečetli a několik mých přátel také. To pro případ, že byste to chtěla vydat pod svým jménem..."

"Nevěříte mi?"

"Vy mě taky ne," vrátil jsem jí to, "ale já vám nůž pod bradu přikládát nebudu..."

Poděkovala a odešla.

Bylo po dobrodružství! Skoro zklamaně jsem natáhl ruku po hrnečku s kávou, ale na jeho místě jsem nahnatal jen ten nůž. Ani jsem nezaznamenal, že je vyměnila. Asi chtěla, abych na ni nezapomněl. Otevřel jsme zásuvku stolu a schoval ho dovnitř.

"Koro Seveřan, padesát let," zasmál jsem se pod vousy. Nikdy bych byl neřekl, že se Brian, nevlastní syn upplandského krále, dožil tak vysokého věku. Znal jsem jeho příběh z kroniky Magnuse Thjazisona, i když to byla spíš báje než příběh, který by se měl zařadit do kroniky historických událostí.

Celou noc jsem pak myslel na dívku, která někde na druhém konci města právě leží v posteli, okusuje sušenky a hltá Brianův příběh...